

A MÚLT NEM VÉGÁLLOMÁS

Varga István élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2025. december 28.

A héten kerestem az Urat, hogy miről szólhatna ez az év végi üzenet. Ilyenkor mindig leginkább hálaadásról. Ha visszatekintünk az évre, akkor egy lelki határvonal az év utolsó napja. Óhatatlanul hátratekintünk, visszanézünk, hogy mi az, ami mögöttünk van és nyilván előre is nézünk, hogy mi az, ami előttünk áll. Ilyenkor az ember mérlegel és visszatekintünk, hogy mit vihetünk magunkkal ebből az évből és mi az, amit szeretnénk végleg magunk mögött tudni, van-e remény arra, hogy ne azokat a köröket fussuk újra, illetve, hogy a múlt tanulságait levonjuk.

Egy olyan üzenetet kerestem a mai napra, ami szól a múltunkról is, de reménységgel tekint előre a jövőbe is. Sok-sok ilyen történet van a Bibliában, több ilyen rész van az Ószövetségben, hozhattam volna onnan is ilyen történetet, amikor egy népnek, vagy egy embernek az élete lezárul és egy új élet nyílik meg előtte, de mégis az Újszövetségből János evangéliumát választottam most. A múltkor a szinoptikus evangéliumokból néztünk meg történeteket a Máté, a Márk és a Lukács evangéliumokból, most pedig János evangéliumából fogunk. A János evangélium egy különleges evangélium, tele van szimbólumokkal. Nagyon érdekes és még az is érdekes, ha most csak úgy madártávlatból ránézünk a János evangéliumára, akkor a legkevesebb szókinccse, a legkevesebb görög szó az a János evangéliumában van. Tele van párbeszéddel, tele van szimbólummal, tele van olyan dolgokkal, amit nem értünk, amit nem értettek az akkori tanítványok sem és ezt a János evangélium nyugtázza, hogy rendben van ez így, hogy nem értitek, de majd eljön a Szent Szellem és el fogja nektek magyarázni mindazt, amit most még nem értetek. Nem csodákról, hanem jelekről beszél és a végén, talán a 20. fejezetben summázza az egésznek a lényegét, hogy a jelek is azért mutatnak be innen, hogy Jézus a Krisztus és rámutatnak Jézusra.

Ebből a János evangéliumából hoztam ma egy részt, a 4. részéből, a samáriai asszony történetét fogjuk megnézni. A János evangélium 4. része pontosan erről szól, hogy Jézus hogyan vezet egy embert az elveszett múltjából egy teljesen új életbe, de, hogy igazán megértsük ezt az egész történetet, látnunk kell azt is, hogy mi van előtte, hogy ez a történet nem önmagában áll, hanem közvetlenül előtte áll egy másik történet, az pedig a Nikodémus története. Tehát ez egy tudatos szerkesztés, nem véletlenül került oda, arra a helyre.

Két teljesen különböző emberről szól a két történet, az egyik Nikodémus, a másik pedig egy asszony, mégpedig egy samáriai asszony. Ha megnézzük a szereplőket, ezt a két személyt, látjuk, hogy két teljesen különböző személyről van szó. Szinte semmiben nem hasonlítanak egymáshoz, mégis van bennük egy közös pont, mindkettő ugyanazzal a szükséggel állt oda Jézus elé. Ez csak egy kis bevezető és mindjárt meg fogjuk nézni a részleteket. Nikodémus egy vallásos ember, egy tanító, Izrael tanítója. Ő egy tanult ember, erkölcsös, társadalmilag megbecsült, egy tiszteletreméltó ember, aki Jézust keresi meg éjszaka. A történetet nem fogom felolvasni, de tudjuk, hogy Nikodémus nem merte nyíltan felvállalni a Jézussal való kapcsolatát. Éjszaka kereste meg Őt és közölte vele, hogy igen, ő tudja, hogy Jézus Izrael tanítója, hiszen senki más nem teheti ezeket a jeleket, amiket Jézus tett. Tehát odament Jézushoz.

Ezzel szemben látunk egy asszonyt, aki már eleve nem férfi, hanem asszony, egy nő. Egy olyan asszony, aki megvetett, majd meg fogjuk nézni a történetet. Ez az asszony, aki nem éjszaka ment, hanem nappal és nem is Jézushoz ment, hanem vízért a kúthoz. Azt írja az Írás, hogy a napnak a hatodik órájában, az azt jelenti a mi számításunk szerint, mert a zsidók hat órától számolták a napot, hogy ez pont délre esett. Aki már járt Izraelben, abban felmerülhet a kérdés, hogy ki az az örült, aki délben kimegy és elmegy vízért? Miért megy valaki délben vízért, amikor a legnagyobb a hőség? Azért, mert ez az asszony egy megvetett asszony volt. Senkivel nem akart találkozni, különösen nem Jézussal, ő még a samáriaiakkal sem akart találkozni, hanem egyszerűen csak rejtőzködött, bujkált, nem volt rendben az élete. Erkölcsileg egy megtört asszony volt. Egy kirekesztett, egy szegényt hordozó asszony volt és igazából senkivel nem akart találkozni és amit az előbb is említettem, hogy

a két különböző embernek ugyanaz a lelki szüksége volt, mindketten ugyanazzal a szükséggel álltak Jézus elé.

Nézzük meg Nikodémus történetét. Nikodémus mondta, hogy tudta, hogy kicsoda ő, Jézus nem reagált. Jézus nem reagált Nikodémus beszédére, nem közvetlenül válaszolt neki, hanem mit olvasunk a János 3,3-ban:

János 3,3.

3. Felele Jézus és monda néki: Bizony, bizony mondom néked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.

Tehát nem mehet be az Istennek országába. A samáriai asszonynál mi volt ugyanaz a szükség? Ezt a János 4,14-ben olvassuk:

János 4,14.

14. Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne.

Két különböző ember, két különböző múlt és ugyanaz az isteni válasz mind a kettőnek. A belső újjászületés, új élet belülről. Ez különösen aktuális és különösen azoknak aktuális, akik még nem találkoztak Jézussal, de nekünk is nagyon-nagyon jó bizonyosság, hogy nem az számít, hogy az ember honnan jön, hanem hogy találkozott-e azzal a személlyel, aki új életet tud és akar adni. Nikodémusnak eleve volt egy bátorsága, ő oda mert menni Jézushoz. Ő egy farizeus volt, tanító volt, ráadásul izraeli, sőt férfi is volt és úgy gondolta, hogy semmi gond, ő nyugodtan, tisztán, jó lelkiismerettel odaállhat Jézus elé, hiszen vele minden rendben van. Neki van egy vallásos múltja, zsidónak született. Ő Ábrahám magja, az ígéret örököse. Odament, mert úgy gondolta, hogy velem nincs semmi gond, minden rendben, hiszen énnekem rendben van a múltam meg a jelenem. Én rendben vagyok Istennel és odamehetek. Bár éjszaka ment, mert nem merte a hitét felvállalni a farizeus társai előtt.

Ezzel szemben ennek a nőnek meg voltak hátrányai. Milyen hátrányai voltak? Nagyon sok. Eleve az, hogy nő volt. Ez abban a korban az egy óriási hátrány volt. Ráadásul milyen volt ez a nő? Samáriai. Tehát volt egy társadalmi megkülönböztetés, egyszerűen nem bírták a zsidók a samáriaiakat. Erről többet olvashatsz a Bibliában, mert ennek megvoltak a történelmi okai. Ez még Krisztus előtt 722-re vezethető vissza, amikor elbukott a tíz törzs, amikor elhurcolta III. Szargón őket a Tigrisen túl Asszíriába, meg szétszórta őket és a tíz törzs helyére, az Izrael földjére, amit Isten Ábrahámnak és Izsáknak adott, idegen népeket telepítettek be, akik ráadásul pogányok voltak. Igaz, hogy utána átvették Izraelnek a vallását.

Tehát küldtek az asszír vezérhez embereket, hogy küldjenek rabbikat, akik megtanítyák őket a zsidó vallásra, mert ezen a földön csak akkor lehetnek áldottak, ha annak a földnek, annak a területnek az Istenét is imádják. Ezért megtanították ugyan a zsidó vallásra őket, a zsidó hagyományokra, de persze megtartották az ő saját pogány vallásukat is mellette és nem nagyon kedvelték egymást. Annyira nem kedvelték egymást, hogyha valaki Galileából jött Jeruzsálembe, akkor át kellett volna mennie Samárián, ezért egyszerűen kikerülték. Annyira gyűlölték egymást, hogy nem akartak találkozni egymással, de még Jézus tanítványainál is olvassuk, hogy amikor nem fogadták őket Samáriában, akkor azt mondták, hogy imádkozzunk le tüzet, hogy a mennykő csapja agyon őket, szép megfogalmazással élve, hogy mindenki értse, de Jézus megdorgálta őket, hogy nem tudjátok, minémű szellem van bennetek! Tehát ilyen volt a viszony a samáriaiak és a zsidók között.

Ez az asszony egy ilyen helyről jött. Ráadásul az erkölcsi sem voltak tiszták, ő nemhogy Jézus elé, Isten elé nem mert odaállni a szégyentől, hanem még más emberekkel sem akart találkozni. Annyiszor, annyi helyen félrecsúszott az élete, annyi minden történt vele, hogy egyszerűen bujkált. Érdekes dolog, hogy azért ment éppen délben vízért, mert akkor senki nem ment a kúthoz és nem akart senkivel beszélgetni. A samáriai asszony története egyszerre provokatív és egyszerre megnyugtató, mert lehet, hogy az asszony nem akart beszélni Jézussal, Jézus viszont megszólította őt. Úgy, ahogy mindannyiunkat megszólított valahol. Lehet, hogy nem a Jákob kútjánál, de éppen

akkor és ott, abban az élethelyzetben, ahol éppen akkor voltál, Isten megszólított téged is. Hála Istennek, hálát adhatunk és ez az első dolog, hogy találkozhattunk Jézussal, az Ő Igéjén keresztül bennünket is megszólított.

János 4,4.

4. Szamárián kellett pedig átmennie.

„Szamárián kellett pedig átmennie”. Nem olvasom tovább, az Ige ki van vetítve, olvassátok el! Nagyon érdekes, hogy mi az, hogy Szamárián kellett átmennie. Tehát ez nem egy földrajzi kényszer volt, hogy ott kellett átmennie, mert meg lehetett volna kerülni, mint ahogy sokan megkerülték és nem arra mentek, hanem ez egy isteni döntés volt. Ebben is egy üzenet van, ez is egy szimbólum, egy jelkép, hogy Jézus nem kerülte el azt, ami a zsidóknak, ami a vallásnak kínos volt. Nem kerülte el a kellemetlen találkozásokat, nem kerülte el Szamáriát, nem kerülte el a nőt és nem kerülte el a múltat sem. Így az év végén egy óriási reménység, hogy amit mi szégyellünk, azt Jézus vállalja. Amit mi elrejténénk, eldugnánk, amit eltitkolnánk, ahhoz Jézus odamegy.

Ennek az egy mondatnak már óriási üzenete van. Nézzük meg, hogy miért lehet még hálát adni! Már a találkozása előtt – tehát mielőtt a történet részleteibe belemennék – fontos megállnunk egy pillanatra, mert még azelőtt, hogy bármi megváltozott volna az asszony életében, Jézus már ott volt. Ez üzenet a vallásosoknak, hiszen sokan fordítva gondolják ezt, de majd mindjárt erről is lesz szó részleteiben. Önmagában már ez hálaadásra indít. Nem azért adunk hálát, mert mindig minden rendben van az életünkben, hanem azért, hogy Jézus már keresett bennünket, még mielőtt újjászülettünk volna. Az év végén talán ez az egyik fontos felismerés, hogy nem mi kerestük Istent, ahogy ezt Jézus a tanítványainak is mondta, hogy „nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket”.

A mai tanításnak azt a címet adtam, hogy *A múlt nem végállomás*. Ez a történet nem egy lezárt fejezet, hanem egy átmenetnek a története a múltból a jelenbe, ahogy átvész bennünket. Majd fogjuk látni, hogy a hiányból a teljességbe és a szégyenből, abból, ami a kárunkra volt, ami miatt a szamáriai asszony kerülte az embereket, az életének az a sötét pontja bizonyoságtétellel tud válni. Itt megállhatunk egy pillanatra és gondolkodhatunk, hogy mindannyiunk életének voltak sötét pontjai és ebből a történetből megtanulhatjuk azt, hogy a múltunkkal nincs vége semminek. Az a szégyenteljes múlt lehet egy bizonyoságtétel, ahogy ebben az esetben is látjuk. Mindennek a középpontjában nem az asszony áll tulajdonképpen, hanem az élő víz ígérete. Azt mondja neki Jézus, amint olvastam is a János 4,14-ben:

János 4,14.

14. Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne.

A víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne vagy forrása, attól függ, melyik fordítást nézzük meg. Nem új körülményeket fog neki adni, nem új fogadalmakat, hanem egy új belső forrást, amely tovább fogja tudni vinni őt. Ez volt az ígérete. Most egy kicsit vizsgáljuk meg részletesebben, hogy két személy, két út és ugyanaz az igazság.

Menjünk bele egy kicsit ennek a részleteibe! János evangéliuma két embert helyez egymás mellé, látszólag semmiben nem hasonlítanak egymásra, mégis ugyanazzal a belső hiánnyal állnak oda Jézus elé, függetlenül attól, hogy a vallásos Nikodémus azt hitte, hogy vele minden rendben van, de Jézus rávilágít, hogy nem teljesen úgy van, ahogy az emberek gondolják. Ez egy üzenet a mai vallásos embereknek: nem számít, hogy milyen a vallásod, nem számít, hogy milyen a múltad, nem számít az, hogy valaki melyik felekezethez tartozik, az sem számít milyen szertartásokon vitték át, az sem számít, hogy most milyen rituálékat gyakorol. Egyáltalán nem számít. Nem ez a lényeg, mert mindezt megtette Nikodémus is. Ő azt hitte, hogy rendben van, de erre Jézus azt mondja, hogy nem, nincs rendben. Ez ma is üzenet mindenkinek, aki azt hiszi, hogy a teljesítménye, a vallása, a származása, a cselekedetei miatt odaállhat Isten elé. Nikodémus élete rendben lévőnek tűnik, mert eleve farizeus, a zsidók egyik vezetője, tanult, tisztelt, vallásos ember. Ha kívülről nézzük, úgy gondoljuk, hogy ez egy rendes ember. Hány emberre mondjuk, hogy ez milyen rendes ember, egy istenfélő ember? Nikodémus is egy ilyen rendes ember volt, de Jézus mégis azt mondta, hogy ez még nem elég, ez még

nincs rendben. Ha kívülről nézzük, akkor nincs semmi oka arra, hogy valami újrakezdésről beszéljünk az ő életében. Jézus mégis az első mondataival gyökeresen megkérdőjelezi a múltját is és a jelen állapotát is, amiben éppen akkor ott volt. Azt mondja, hogy ez így nincs rendben, újjá kell születned, mert ha újjá nem születesz, nem láthatod meg Isten országát! Nem elég az, hogy te farizeus vagy, nem elég az, hogy hova születtél. Megdöbbenő, amit Jézus mond. Nem azt mondja, hogy gyakorold még jobban a vallásodat, még többet olvasd a Bibliádat, hogy még szentebb életet éljél. Jézus nem javítgatást ajánl, nem valami finom korrekciót, nem valami jobb vallásosságot.

Egyszerűen mit kínál neki? Új életet. „Szükség néktek újonnan születnetek, mert ha újjá nem születtek, nem mehetek be az Isten országába”. Ezt jelenti ez. A rendezett múlt nem elég, a vallásos teljesítmény nem elég, nem ez a forrása az életnek. Aztán, ha megnézzük ezt a számáriai asszonyt, ez a példa egy ellentmondást mutat be. Mint az előbb is elmondtam, hogy egy nő abban a korban eleve hátrányban volt. A számáriai származása, az etnikai hovatartozása hátrány volt. Erkölcsileg megtört, szégyennel terhelt múltú volt. Ennek okán ő nem keresett. Ő úgy gondolta, hogy ebbe bele kell törődni, úgy gondolta, ahogy ma szokták mondani divatos szóval, „ezt dobta a gép”. Nekem már ez van és kész és innen nincs kiút sehova. Lehet, hogy Nikodémus is meg volt elégedve az életével. Beleragadt abba a komfortzónájába, amiben volt és azt mondta, hogy ez nekem rendben van. Visszatérve a számáriai asszonyra, ő nem keres, nem kérdez, nem éjjel, hanem délben jön, amikor senki nincs ott. Nem akart találkozni senkivel. Jézus szinte mégis ugyanazt mondta neki, amit mondott ennek a vallásos embernek, Nikodémusnak. Gyakorlatilag nem volt különbség a kettőjük között e tekintetben, mert ugyanazzal az alapvető ajánlattal fordult mindkettőjükhöz. Jézus ajánlotta föl az örök életet – és ez nagyon fontos –, ugyanúgy Nikodémusnak is az élő vizet és azt mondja, hogy aki abból a vízből iszik, amelyet én adok, soha meg nem szomjazik. Itt van egy párbeszéd, Jézus megszólítja ezt a nőt. A tanítványok elmentek élelmiszert venni, Jézus fáradt volt egy kicsit, megállt a Jákob kútjánál, akkor jött a nő. Elkezdtek beszélgetni és először Jézus szólítja meg a nőt, hogy adjál innom! Teljesen fölháborodott a számáriai nő, hogyhogy te megszólítasz engem, hiszen mi nem vagyunk jóban! Utána folyik tovább a párbeszéd. Mondta a nő Jézusnak, hogy nincs is korsód, nincs, amivel merítsél és erre úgy válaszolt Jézus, hogy az a víz, amit én tudok neked adni, az örök életre buzgó víznek kútfeje lesz benned, attól nem fogsz megszomjazni soha. A nő nem értette, hogy miért mond neki ilyet. Kérdezte, hogy ki vagy te, nagyobb vagy te Jákobnál?

Majd jön a fordulópont, innentől kezdve elemezzük. Először nézzük meg, ahogy Jézus megszólítja őt, hogy nem a múltját elemzi először, amikor beszélget vele. Nem kezdi egy erkölcsi prédikációval, hanem egyszerűen csak életet kínál neki. Nagyon tanulságos és nagyon szívhez szóló, ahogy megszólítja ezt a nőt, nem kárhoztatja az elveszett múltja miatt. Jézus számára semmilyen elveszett múlt nem akadály. Nagyon sokszor találkoztam vallásos emberekkel, pogány emberekkel, akik azt mondták, hogy számukra már nincs mentség, mert ők akkora bűnt követtek el. Ők olyan rossz dolgot csináltak, hogy számukra már nincs mentség. Üzenet azok számára a számáriai asszony történetéből, hogy Jézus számára nincs akadály. Nincs olyan elveszett múlt, amit Jézus ne tudna rendbe hozni és, hogy ne tudna valaki Jézushoz jönni. Míg Nikodémusnál az újjászületés, a belső átalakulás volt a kérdés, a számáriai nőnél az élő víz. Ez is egy szimbólum, mint mondtam, a János evangéliuma tele van szimbólumokkal. Nem is értem, miért ajánljuk, hogy valaki ezt olvassa el először. Ez nem biztos, hogy egy jó döntés, mert például Lukács evangéliumát sokkal jobban meg lehet érteni, sokkal részletesebb. János evangéliuma viszont tele van olyan jelképekkel, hogy általában nem értik. Például: „Ha nem isszátok az én véremet, nem eszitek az én testemet”. Ha valaki ezt elolvassa, mondjuk egy pogány ember, aki életében először olvas Bibliát, nem tudom, hogy mit gondol. Én gyerekkoromtól kezdve legalább jártam templomba, tehát hallottam ezekről a dolgokról, de aki abszolút nem, az nem is tudom, mit gondol. Meg „lerontom a templomot és három nap alatt felépítem.” Mi ez? És mi ezt ajánljuk mindjárt egy pogánynak. Nem biztos, hogy jól tesszük, nekem is ezt át kell értékelni. Lehet, hogy egy Lukács evangélium beszédesebb. Ezt nyilván meg lehet érteni már hívó fejjel, illetve a keresztség munkája után úgy, ahogy Jézus mondja a 16. fejezetben a János evangéliumban, hogy a Szent Szellem fog majd elvezetni minden igazságra benneteket.

János 16,13.

13. De mikor eljön Ő, az igazságnak Szelleme, elvezet majd titeket minden igazságra...

A képek különbözőek, az emberek különbözőek, az ember legmélyebb szüksége nem a külső változás, hanem a belső. Erre a változásra vágyik minden pogány ember. Az Istennel való közösségre lettünk teremtve, ezt minden evangelizációkor elmondom. Az ember normális helye az Istennel való közösség és minden más egyéb hiány ebből a hiányból fakad, amit az emberek megélnék, amit semmi más nem tud betölteni. Semmilyen külső forrás nem tud betölteni, csak az isteni élet, mert erre lettünk teremtve és ez veszett el Ádám bűne miatt. Tehát a belső változás fontos. Erre az évre sem az az üzenet, hogy kezdj új évet, ha valaki pogány, hanem az, hogy kapj új életet! A legfőbb hiány belülről fakad és nem kívülről és ha kívülről próbálja valaki kielégíteni ezeket a hiányokat, akkor folyamatos hiányérzete lesz és soha nem fog megelégedni.

Tehát itt hálát adhatunk két irányból is! A két történet megtanít bennünket hálát adni két különböző élethelyzetből is. Hálát adni azért, hogy az ember, aki úgy gondolja magáról, hogy rendben van, az sem egy zsákutca, hanem Isten onnan is tovább akar vinni. Minket, akik újjászülettünk, akik Krisztusban vagyunk, szintén tovább akar bennünket vinni és akar bennünket vezetni ebben az új életben, akarja, hogy növekedjünk a Szellem által. Amiért hálát lehet adni, hogy egyetlen elrontott élet sem végállomás, mert Jézus nem fordul el, nem fordítja el a fejét.

Így most év végén mindkét üzenet felszabadító. Nincs olyan múlt – itt a Krisztus nélküli múltról beszélünk –, amelynek ne lenne szüksége megváltásra és nincs olyan múlt, amit Jézus ne tudna megváltoztatni. Ez az üzenete a samáriai asszony történetének. Tehát most már világos, hogy a különbségek ellenére, a múlt minőségétől függetlenül Jézus mindkét ember felé kezdeményez, mindkét irányba Jézus kezdeményezett. De itt vannak megint kérdések, hogy miért pont Samárián vezet Jézus útja? Miért vállalja tudatosan a nehéz, kényelmetlen találkozást? A továbbiakban ezt nézzük meg egy kicsit. Nézzük meg egy kicsit Samáriát is pontról pontra, amikor nem a kényelmes utat választotta Jézus. Samárián kellett neki átmenni. Nem azért, mert nem volt más út, hanem mert Isten gondoskodása, Isten gondviselése állt a mögött, hogy Ő találkozzon az elveszettekkel, találkozzon ezzel a samáriai asszonnal és mint később látjuk, hogy nem csak a samáriai asszonnal, hanem a samáriai elveszettekkel, a samáriai emberekkel.

Amint az előbb elmondtam, Samária mintegy elkerült terület volt a zsidók számára. Vallásilag tisztátalan volt, történelmileg terhelt volt, társadalmilag megvetett terület volt, de Jézus nem kerülte meg ezt a területet sem. Legtöbbször itt a kerülőutat választották, csak azért, hogy ne kelljen átmenni Samárián, Jézus viszont nem kerül ki azt, amit mások kikerülnek. Ez különösen megszólít bennünket, mert ugye mi is szeretünk kikerülni bizonyos dolgokat. Mindenkinek vannak olyan dolgok az életében, amiről nem szeret beszélni, amit úgy szeretne kikerülni. Milyen dolgok lehetnek ezek? Rossz emlékek, fájdalmas emlékek, rendezetlen kapcsolatok, elrontott döntések, szégyenfoltok az életünkben.

Jézus azonban nem így működik. Jézus nem a múltat kerüli, hanem a találkozást keresi. A találkozást keresi az elveszettel és azokkal a hívőkkel is, akik elrontottak dolgokat, legyen az bármilyen rossz dolog. Samária ebben a történetben nem csak egy hely, hanem szintén egy jelkép, egy szimbólum. Az elrontott élet szimbóluma, a kirekesztettség szimbóluma, az elveszett múlt szimbóluma lehet Samária, de Jézus odamegy és ez biztató a számunkra. Ez benne van ebben a történetben, ez megmutatja Isten szívét. Ő nem kérdezi, hogy ez neki megéri-e, vagy nem éri meg, hanem Jézust az érdekelte, hogy kit lehet megmenteni és Ő nem változott meg e tekintetben. Ezt olvassuk a 4,6-ban, hogy elfáradva azért az úttól, leült a kútnál. Jézus vállalta a földi szolgálatában is a fáradtságot, a kényelmetlenséget, az időráfordítást, mert egy ember élete is fontosabb Jézus számára, mint éppen az akkori komfort. Év végi üzenetnek pontosan azért választottam ezt, hogy ahol mi zsákutcát látunk, ott Jézus küldetést lát. Nagyon sokszor látjuk a véget, látjuk azt, hogy itt a dolgok megfordíthatatlanok, de ez a történet éppen arra bátorít bennünket, hogy ne így gondolkodjunk.

Sokan így gondolkodnak, hogy ezt már elrontottam, ide már nem lehet visszamenni, ez a fejezet lezárult. Hányszor mondunk ilyeneket, meg gondolunk ilyeneket! Jézus meg csak egyszerűen azt mondja, hogy ide kell menni és kész. Oda kell menni és szembe kell nézni a helyzettel. Samária pon-

tosan ezt üzeni nekünk. Ez a történet azt üzeni nekünk, hogy nincs olyan múlt, amit Jézus kikerülne és amit ne ismerne természetesen. Nincs olyan helyzet, amitől megijedne, hogy nahát, mekkora nagy baj történt velem, Jézus ezt nem tudta, Jézus ezen meglepődött volna, vagy Jézus úgy gondolná, hogy most mit kezdjünk ezzel a helyzettel? Nincs olyan élet, ami ne lenne méltó a találkozásra!

Nagyon jó a százados története, amikor azt mondja Jézusnak, hogy nem vagyok méltó, hogy a hajlékomba jöjj, hanem csak elég, ha szólsz, akkor majd meggyógyul az én szolgálóm. Jézusnál mindenki méltó a találkozásra! Nem a mi érdemünkből, mert ahhoz, hogy méltók legyünk, ezért is Ő tett. Mit mondott a samáriai asszonynak a 4,10-ben? Ha ismernéd az Isten ajándékát. Tehát az ajándék ott volt, csak ott lehet átvenni, ahol Jézus megjelenik, máshol nem lehet átvenni. Itt van a hálaadás a „kellett” mögött. Szintén a hálaadásról van szó. Tehát érdemes hálát adni! Nem csak a könnyű utakért, hanem azokért a „kellett” utakért is. Sokszor voltunk olyan helyzetben, ahol nehéz volt, ahol nem volt könnyű. Igaz? Voltunk olyan helyeken is, ahol fáj. Voltak olyan helyek az életünkben, ahol elfáradtál, ahol nem értettük, hogy miért kell éppen azon az úton lennünk, ahol vagyunk. Uram, miért mérted ezt rám? Ezt a csapást miért adtad nekem? Mondják ezt azok az emberek, akik úgy gondolják, hogy a rossz dolgok azok Istentől vannak. Vannak élethelyzetek, de lehet, hogy pont ezeken az utakon készül elő egy találkozás, ott készül elő egy gyógyulás, ott készül elő egy új kezdet. Ez pontosan ilyen út volt Jézusnál, hogy itt egy új kezdet jött elő. Samárián kellett átmenni miattuk is. Tehát Jézus odaért Samáriába, leült a kútnál és ekkor megszólal.

A következő dolog, amiről fogunk beszélni, már nem az útról szól, hanem a szívről. Amit érdemes megnézni ebből a történetből, hogy hogyan bánik Jézus egy elveszett múlttal. Hogyan tárja fel az igazságot úgy, hogy ne pusztítson, hanem gyógyítson. Ez az, amit nagyon érdemes megtanulnunk Jézustól és ebből a történetből ezt látjuk. Ebben a részben arról fogok beszélni, hogy az igazság feltárása nem megszégyenítés Jézus részéről, hanem gyógyítás és ez benne van ebben az üzenetben. Amikor Jézus beszélni kezd ezzel a samáriai asszonnyal, a történet egy nagyon kényes ponthoz érkezik. Gyakorlatilag itt dől el az, hogy ez a találkozás átalakulással kezdődik, vagy az asszony elmenekül. Jézus nem marad meg a felszínen, nem elégszik meg az udvarias, vallásos beszélgetéssel. De mit tesz? Nem kegyetlen, nem leleplező és nem vádló. Ezt érdemes megtanulnunk Tőle.

Az igazság egy gyógyító igazság. Ez a párbeszéd, ahogy János evangéliumán keresztül – Isten remekműve a János evangélium – ezt élénk tárja, óriási tanulságokat hordoz, óriási igazságokat hordoz. A beszélgetés egy váratlan fordulatot vesz, rátapint a nőnek az érzékeny pontjára. Rátapint arra, ami a legjobban fáj neki. De nézd meg, hogy ezt hogyan teszi:

János 4,16.

16. Monda néki Jézus: Menj el, hívd a férjedet és jöjj ide!

Ez a mondat elsőre talán keménynek tűnhet. Jézus nem azért mondta, mert információt akart szerezni, hanem pontosan azért, mert Ő a kapcsolatot akarta meggyógyítani. Az igazság feltárása nem azért történik, hogy az asszony rosszul érezze magát, hanem pontosan azért történik, hogy ne kelljen tovább a szégyent viselnie, ne kelljen tovább hazugságban élnie. Az igazság néha lehet, hogy első hallásra kegyetlennek tűnik, de ez az igazság, amit ott Jézus feltárt, ez egy gyógyító igazság. Egy egyszerű kijelentő mondat. Nem azért, hogy az asszony rosszul érezze magát. Jézus soha nem a szégyent célozza meg, hanem a szabadságot. Az volt a célja, hogy az asszonyt szabaddá tegye, hogy ne cipeljen olyan terheket, amiket neki nem kell cipelnie, amit ő nem tud. A nő pedig őszintén válaszolt. Elrohanhatott volna, kérdezhetett volna, hogy mi közöd hozzá, nem mindegy neked? Bármit kérdezhetett volna, de úgy gondolta, hogy talán eljött az a pillanat, hogy szembe kell néznie egyszer az igazsággal. Lehet menni délben a kútra, lehet kerülgetni az embereket, de egyszer talán érdemes szembenézni az igazsággal. Érdemes megfontolni, hogy egyszer beszélni kell róla és ezt a sebet egyszer be kell kötni. Egyszerűen csak azt mondta, hogy nincs férjem. Nézd meg Jézus reakcióját! Nem támad rá, ez nagyon fontos. Nem oktatja ki, nem mondja neki, hogy te milyen tisztátalan vagy, hogy jössz ahhoz, hogy velem szóba állj. Ilyeneket a vallás mond és mind a mai napig a keresztények.

Amíg tisztátalan vagy, amíg nem vagy rendben, neked amíg nincs rendben az életed, addig te meg ne próbálj Jézushoz menni, mert olyan tisztátalan vagy! De Jézus nem így gondolkodik. Nem támad

rá, nem alázza meg, nem mond neki hosszú erkölcsi prédikációt. Nem kellett őt még lejjebb nyomnia a sárba, lent volt ő már, teljesen lent volt. Ezért onnan föl kellett emelni. Egy nagyon egyszerű kijelentő mondatot mondott. Egyszerűen csak kijelentette az igazságot minden kárhoztatás, minden megaláztatás és minden erkölcsi prédikáció nélkül. Mit mondott?

János 4,17–18.

17. Felele az asszony és monda: Nincs férjem. Monda néki Jézus: Jól mondad, hogy: Nincs férjem;

18. Mert őt férjed volt és a mostani nem férjed: ezt igazán mondtad.

Figyeld meg a hangnemet, ahogy Jézus válaszolt! Nincs vád benne, egy egyszerű kijelentő mondat, nincs kioktatás és nincs elutasítás, ami nagyon fontos. Nincs elutasítás, csak egyszerűen az igazság. Azt mondja az Írás, hogy ha megismeritek az igazságot, az igazság szabadokká tesz benneteket. Az igazság felszabadít. Az isteni igazság nem elnyom, hanem felszabadít, mert az igazság mindig együtt van a szeretettel. Jézus már előbb elfogad téged, minthogy megváltoztatna. Ezt nem tudja fölfogni a vallásos elme. Neked tökéletesnek kell lenni, majd akkor gyere Jézushoz! Térj meg előbb és majd aztán gyere Jézushoz! Hányszor hallottam már ezeket a szavakat.

De mit látunk? Jézus már előbb elfogad, úgy, ahogy vagy, elfogad, még mielőtt megváltoztatna. Ez ennek a történetnek talán az egyik legmélyebb üzenete. Látjátok, hogy hiába gyenge a szókinccse a teológusok szerint János evangéliumának, nem kell ahhoz szuperlatívuszokban beszélni, nem kell ahhoz bonyolult összetett mondatokat mondani, hogy mély igazságokat feltárjunk. Ez az egyszerű János evangélium a legmélyebb szellemi, lelki igazságokat tárja föl.

Jézus nem küldi el az asszonyt a múltja miatt. Nem kárhoztatja a múltja miatt. Nem szakítja meg a beszélgetést. Nem mondja azt, hogy előbb tedd rendbe az életedet, majd azután beszélgethetünk. Ezt a vallás mondja. Ezt nem Jézus mondja. Tehát előbb jön a kapcsolat, az Istennel való kapcsolat és abból fakad majd a változás, nem pedig fordítva. Ezért fut zátonyra a vallásos gondolkodás, ezért futnak zátonyra azok az emberek és ezért nem tudja a törvény sem megváltoztatni valójában az embert. Sokan azért nem mernek Istenhez jönni, mert úgy érzik, hogy előbb rendbe kell szedniük magukat, de éppen azért kell Jézushoz menni, mert nincs rendben semmi, ha meg rendben van, akkor meg azért. Úgyhogy ez az a két ok. A samáriai asszony története pontosan ezt cáfolja, hogy nem kell előtte semmit sem tenni, mielőtt Jézus elé megyünk. Tehát itt hálát adhatunk megint az igazságért, amely gyógyít. Itt egy kijelentés van ebben a részben, hogy igenis az igazság nem elítél, nem kárhoztat, hanem egyszerűen meggyógyítja az embert!

Nem vagyunk büszkék a rossz döntéseinkre és nem erre bátorít bennünket ez az üzenet, hogy erre legyünk büszkék, meg, hogy ezek jó dolgok. Szó sincs erről. A bűn az bűn, a rossz dolog az rossz dolog. Nem erről van szó. Vannak rossz döntések, vannak elrontott kapcsolatok és vannak ismétlődő hibáink keresztényként is, hívőként is. Ha Isten így bánik egy pogánnyal, egy megvetett emberrel, egy mindenki által lenézett emberrel, akkor mennyivel sokkal jobban bánik a fiakkal? Az igazság nem ellenség, hanem az igazság egy eszköz Isten kezében. Jézus azért hozta felszínre a múltat, hogy ne a múlt határozza meg a nő jövőjét. Hányan vannak, akik beleragadtak a múltjukba, akár egy vallásos múltba, akár a szokásokba, akár abba, hogy ők megvetettek, vagy másodosztályú, vagy harmadosztályú kereszténynek érzik magukat. Nem jó! Ez a történet nem erre tanít bennünket. Ez már egy kicsit előre vetíti a jövőt. Akkor itt jön a nőtől a felismerés:

János 4,19.

19. Monda néki az asszony: Uram, látom, hogy Te próféta vagy.

Az első felismerés a gyógyulás felé. Valaki ismeri az én rossz múltamat és mégsem fordul el tőlem. Micsoda döbbenet ez, amikor ezt a nő fölismerhette, hogy te próféta vagy! Te tudsz rólam mindent és mégis szóba állsz velem? Ennek ellenére beszélsz velem? Ez az egyik legmélyebb pontja ennek a történetnek, ez a felismerés a nő részéről. Az igazság a felszínre kerül. Mi történt a szégyennel? A szégyen mindjárt elveszítette az erejét. Onnantól kezdve a szégyen már erőtlen maradt és a kapcsolat nem szakadt meg Jézussal. Tehát nem csak a múlt lezárása, hanem egy új belső forrás ígérete történt itt és ez a történet szíve.

Most egy kicsit beszéljünk az élő vízről, ami egy kicsit hasonlít a múlt vasárnapi üzenethez, de megint csak a bennünk lévő élő víz egy kifakadó, egy kiapadhatatlan forrás, amiről beszélt ennek az asszonynak. Miről beszélt neki? Nem a múlttól, a bűnről, hanem egy ajándékról, ami mindent átír. Tehát nem csak lezárni akarja a múltat, hanem életet akar adni, erőt akar adni a jövőhöz. Erről beszél, hogy az életnek a képe, ami megjelenik, az az élő víz. Ez egy szimbólum, egy jelkép. A Szent Szellem kiapadhatatlan, kimeríthetetlen forrását szimbolizálja. A földi víz az, ami újra elfogy. A történet egy kútnál játszódik, már ez is önmagában beszédes. A kút egy ideglenes megoldás volt. Nehogy félreértsd, ez nem azt jelenti, hogy többet nem kellett a nőnek inni rendes fizikai vizet. Nem erről szól. Hanem, mint jelképről szól az egész. Ezekhez a külső forrásokhoz, ami a külső forrásból táplálkozik, ez a lényege, ahhoz mindig oda kell menni, mindig vissza kell jönni hozzá és mindig a pillanatnyi szomjat oltja csak el. Az nem egy örök forrás. Itt a szellemi és a lelki dolgokra gondolunk, ami meg tudja elégíteni az embert. Tehát ez egy szimbólum, egy jelkép.

Mindaz, aki iszik, az ismét megszomjazik – mondja a János 4,13-ban Jézus ennek az asszonynak. Nyilván nem csak egy kútról van szó, hanem egy egész emberi életnek a tapasztalatáról. A kapcsolatokról, a sikerekről, az élményekről, a pótlékokról. Ezek mind kívülről jönnek és az ember ezekre újra és újra megszomjazik, ami kívülről jön. Mindig ideglenesek, mindig szomjúságot hagynak maguk után. Az élő víz pedig az, ami belülről fakad. Jézus nem áll meg a diagnózisnál, hanem egy ajándékot kínál. Ugye itt hangzik el az a bizonyos mondat, amit már az előbb is fölolvastunk a 4,14-ben:

János 4,14.

14. Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne.

Ez egy radikális ígéret. Nem azt mondja, hogy ritkábban szomjazik meg, hanem azt, hogy a szomjúság gyökere megszűnik. Mondom, itt most nem a fizikai vízről van szó, mert inni kell fizikai vizet, sőt naponta sokat kell, legalább két litert meg kellene inni az okosok szerint. Azt mondja Jézus a 4,14-ben, hogy az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek forrása, vagy kútfeje lesz őbenne. Figyeld meg! Tehát nem kút, nem külső forrás, hanem egy belső forrás. Az új élet nem kívülről érkezik, hanem belülről. Ezért nem tudta Nikodémust az ő vallásos múltja, a vallásos cselekedete, a vallásos hagyománya, a megbecsültsége, a társadalmi helyzete megmenteni, mert nem a kívülről jövő dolgok adják az életet, hanem az, ami belülről jön, ami abból az örök forrásból fakad, amit Jézus kínált föl a samáriai asszonynak és fölkinál ma is minden embernek, minden elveszettnek és mi is, mint hívők, örökké táplálkozhatunk abból.

Az élő víz jelentése a bennünk élő Szent Szellem. A János evangéliuma több helyen is segít értelmezni ezt a képet. Tehát a víz nem egy elvont fogalom, hanem a Szent Szellem munkája az emberben. Ez az, amiről Jézus beszél. Ez mit jelent akkor? Hogy nem egy alkalmi látogatás, nem egy ünnepi élmény, hanem egy állandó belső valóság. Mit csinál az élő víz? Megújít bennünket, megtisztít bennünket, életben tart bennünket és a forrásnak van egy nagyon jó tulajdonsága, hogy nem apad el. Egy álló víz elapadhat. A forrás folyamatosan, ahogy jön, jön, jön, mindegy, hogy hova megy, kicsordul abból a mederből, ahova érkezik. Ezért az élő vízért is hálát adhatunk az év végén! Mit viszünk tovább, mi marad meg, mi bírja ki a következő évet? Az élő forrásunk kibírta a múlt évet is, kibírja a jövő évet is, meg ami azután jön, azt is.

Itt megint csak az a válasza Jézusnak, hogy nem a körülményeid a forrás, hanem az élő víz, ami belülről fakad. Hálát adhatunk, nem a hibátlan múltunkért, hanem az élő víz ajándékáért, amelyik akkor is folyik, amikor mi elfáradunk. Ez a hála nem múltba néző, hanem egy jövőt hordozó hála, amelyik hálaadással tud nemcsak hátra nézni, hanem előre is.

Tehát az élő víz ígérete elhangzott itt a beszélgetésben, az asszony megértette, hogy itt többről van szó, mint valami vallásról meg vitáról, hogy imádkozzunk, ezen a hegyen imádkozzunk, azon a hegyen imádkozzunk, milyenek az atyáink hagyományai. A beszélgetésben ez is benne van. Ami most jön, az megint egy jelképes dolog, hogy az asszony elengedi a régi eszközeit, amikor felismerésre jut.

Otthagyja a korsóját, vagy a vedrét és belép ebbe az új életbe. Tehát képletesen letette a múltját. Most ezt fogjuk megnézni.

János 4,28.

28. Ott hagyá azért az asszony a vedrét és elméne a városba és monda az embereknek:

Itt van egy jelképes dolog, egy szimbólum. Letette a korsóját, vagy a vedrét, mindegy. Egyik fordítás korsót ír, a másik vedret. A lényeg az, hogy otthagyta a régi eszközét. Tehát ez nem egy véletlen részlet a történetben, ez egy üzenet. A korsónak, vagy a vödörnek a jelentése, hogy mi volt az eddigi, mindennapi életének az eszköze. Ezután is kell neki nyilván egy korsó, amiben hordja majd a vizet, de már más víz buzog majd benne. Tehát ezzel jött vízért, ezzel oltotta a szomját, ezzel próbálta fenntartani az életét. A korsó itt egy szimbólum, több mint egy tárgy. A régi megoldásainak jelképe is lehet, hogy állandóan szégyenteljesen cipelte azt az eszközt magával. Próbálta betölteni a hiányt, csillapítani a szomjat, túlélni a mindennapokat. Ez most is van, mert ugyanúgy kell járni vízért, de már nem azzal a belső forrással, amivel eddig járt, vagy nem azzal a szégyennel, amivel eddig járt, hanem egy teljesen új élettel.

Miután találkozott Jézussal, a régi eszközt letette, ez olyan, mint amikor meggyógyította Jézus a vakot és a vak ledobta a felsőruháját. Hasonló ez a szimbólum, ez a vödöröthagyás, hogy én már nem akarom azt a régi életemet, amikor Jézus hívott engem, ahogy mondja a vak, hogy most meg fog gyógyítani, akkor Ő maga levetette a felsőjét. Az volt a megkülönböztetés, nem fehér bot volt akkor, hanem egy felső ruhadarab volt, ami azt mutatta, hogy ő tisztátalan, hogy ő beteg és amikor Jézus hívta, akkor ezt ledobta magáról.

Ugyanezt tette a nő ezzel a korsóval is. Tehát a találkozás után már nem a régi eszköz a fontos, hanem otthagyta a korsót. Nem azért, mert megveti, hanem mert megtalálta az igazi forrást, megtalálta az igazi megoldást, amit Jézus ígért neki. A korsó a régi szomjúsághoz, a külső szomjúsághoz kellett és fog kelleni ezután is, de a belső szomját végül is Jézus oltotta el, hiszen Ő kínálta föl neki azt a forrást, amelyik soha nem apad ki. Ennek is üzenete van és föltehetjük a kérdést, hogy milyen régi korsókat cipelünk, vagy milyen régi vedreket cipelünk mi is az életünkben? Milyen régi megoldásokhoz ragaszkodunk, milyen pótlékokhoz térünk vissza újra és újra? Lehetnek persze jó eszközeink, amiket nem kell letenni, viszont lehetnek rossz beidegződéseink, önmegmentő stratégiáink, pótcselekvések, emberi kapaszkodók. Ugye vannak ilyeneink? Gondolkodjunk el, hogy mik azok, amiket nekünk is le kellene tenni, hogy tényleg az élő, az állandó forrásból merítsünk. A másik, ami nagyon fontos, hogy nem Jézus mondta neki, hogy tegye le, az asszony ezt önként tette le. Itt jön a valódi változás és a valódi változás nem kényszer, azt nem lehet kikényszeríteni. A valódi változás mindig egy belső felismerésből jön. Ez a lényege az egésznek, hogy ő felismerte.

A korsó otthagynya nem veszteség volt. Lehet, hogy veszteséggé, vagy elvonási tünetként éled meg azt, hogy leteszed egy rossz szokásodat, leteszel egy olyan hagyományt, amihez mindig ragaszkodtál, holott az mindig a károdra volt. Lehet, hogy akkor éppen egy elvonási tünetként, egy veszteséggé éled meg, de az nem veszteség, ha leteszük, hanem szabadság és ebben az esetben is a vödör otthagynya az asszony szabadságát jelentette. Ő nem lett szegényebb attól, hogy otthagyta a régi eszközét, ami a régi életének a jelképe, szimbóluma volt, hanem pontosan a szabadságot jelentette. Tehát most már a múlthoz nem úgy kötődik, mint a múlt rítusához, mint a régi szomjához. Mi történt? Ő már tudta akkor ott, hogy neki most már küldetése van.

Ami még egy nagyon érdekes dolog a történetben, hogy az egész Bibliában egyetlenegy személy van, akinek Jézus megmondta szemtől szembe, hogy én vagyok a Messiás. Ezt nem mondta meg Nikodémusnak, még a saját tanítványainak sem mondta meg ilyen módon, ahogy ennek az asszonynak. Nikodémus tudta, igaz, hogy rosszul, ő csak odáig ment, hogy Jézus tanító, de ennek a nőnek, ennek a senkinek tartott embernek egyszerűen Jézus a legnagyobb kijelentést tette, amit így senkinek sem, mint ennek a nőnek, hogy igen, én vagyok, mert tudta, hogy jön a Messiás, tudta, hogy jön a Megváltó. A nő ezeket tudta és Jézus csak annyit mondott, hogy én vagyok az, aki veled beszélek. A 26-os versben van. Olvassuk ezt el, mert ez annyira szép rész.

János 4,25–26.

25. Monda néki az asszony: Tudom, hogy Messiás jön, aki Krisztusnak nevezetik; mikor Ő eljön, megjelent nekünk mindent.

26. Monda néki Jézus: Én vagyok az, aki veled beszélek.

Ilyen kijelentést senkinek nem tett Jézus. Micsoda üzenete van ennek a történetnek, ha mélyebben belegondolunk! Mit tett ez az asszony? Az asszony szégyene, a rovott múltja egy bizonyágtétel forrásává vált. Tehát most már küldetése van. Itt van a 4,28, ami azt mondja:

János 4,28–29.

28. Ott hagyá azért az asszony a vedrét, és elméne a városba, és monda az embereknek:

A korsó helyett most már bizonyágtétel van. Az asszony nem hallgat, nem marad meg a személyes élménynél. Tehát ugyanúgy, mint a pásztorok esetében, amit a múlt héten néztünk, egyszerűen az az öröm, az a belső folyam kifakad belőle, túlárad, túlcordul és akkor a 29. vers azt mondja:

29. Jertek, lássatok egy embert, aki megmonda nékem mindent, amit cselekedtem. Nem ez-é a Krisztus?

Most már nem szégyellte a múltját, az igazság fölszabadította a szégyene alól. Pontosan az, ami őt elnyomta, ami neki a kárára volt, ami lehúzta, az vált az erősségévé. Tehát nem magyarázta túl a nő. Nem teologizál, nem bizonygat, nem mentegeti magát, nem magyarázkodik. Semmit nem tesz, csak egyszerűen tanúskodik. Ez az, amit tennünk kell. Tehát nem mi számítunk, hanem az üzenet számít. Nem mi számítunk, hanem az számít, hogy ki az, akivel találkozott, hogy ki a Megmentő, ki a Megváltó, ki a Krisztus. Teljesen átértékelődött az élete. Az, ami eddig fontos volt, mint egy béklyó, mint egy lánc, mint egy bilincs lehúzta, pontosan abból merít és az válik az erőforrásává. Nem magyarázkodik!

Mindenkinek vannak az életében olyan dolgok, amikre nem büszke. Amiben, ha ottmarad, ha ott ragad és nagyon sokan vagytok ilyenek, ezért is hoztam ezt az üzenetet, hogy tedd már le! Ahogy az asszony letette a vedrét, vagy a korsóját, vagy mindegy, hogy nevezzük, úgy tedd le te is ezeket! Értékes vagy Isten előtt, szeretett vagy Istentől. Az nem azt jelenti, hogy meg kell maradni a hibákban. Pontosan azért van bennünk az élő víz, azért van bennünk az élő folyam, mert a Szent Szellem az, aki megváltoztat bennünket. A Filippi 1,6-ban olvassuk, hogy aki elkezdte bennünk a jó munkát, be is végzi a Krisztus Jézus napjáig.

Miről tanúskodik? Arról, hogy találkozott valakivel! Kivel találkozott? Jézussal! Aki ismeri az életét és ennek ellenére elfogadja Őt. Micsoda dolog, hogy ismeri az életét, tudja, hogy milyen az élete és nem megalázza, nem gyalázza, nem elítéli, hanem elfogadja úgy, ahogy van. Nem azt jelenti, hogy meg akarja hagyni olyannak, amilyen és ez a jó, hogy Isten elfogad bennünket, ahogy vagyunk, de van ennél egy jobb hír. Nem akarja, hogy olyanok maradjunk, amilyenek voltunk. Szeretne minket tovább vinni. Ez nem egy zsákutca, hanem van tovább, túlcordul ez az élő víz.

Tehát a korsó ottmaradt, a múlt elvesztette az erejét. Az új élet láthatóvá vált, de a történet még mindig nem ért véget. Egy ember találkozása Jézussal nem csak egy ember életét változtatja meg, hanem egy közösség életét is megváltoztatta. Tehát ez már nem csak egy élet története, hanem egy egész város történetévé vált. Egy megváltott élet hatása, amikor a forrás túlcordul mások felé. A szamáriai asszony története itt lép túl az egyéni megtérés, vagy újjászületés szintjén. Ami eddig belső átalakulás volt, az most látható gyümölcsé válik. A víz természete, az élő víz, a forrás természete az, hogy nem marad meg önmagában, hanem túlcordul, az élő víz tovább árad. Nem véletlenül forrásról beszél. A forrás nem áll meg, nem gyűjtöget, nem tartogat, hanem a forrás ad, ad, ad és folyamatosan ad. Most történik a szamáriai asszonnyal is, hogy a szégyenből felszabadult ember nem rejtőzködik el, hanem megszólal.

János 4,39.

39. Abból a városból pedig sokan hittek Őbenne a samaritánusok közül az asszonynak beszédéért, aki bizonyágot tett, hogy: Mindent megmondott nékem, amit cselekedtem.

Figyeld meg, hogy először nem is Jézus prédikációja miatt hittek, hanem egy ilyen asszony beszéde miatt, akivel még csak nem is nagyon beszéltek, aki senkivel nem beszélt, akinek a múltja ismert volt és mégis hittek neki. Nem tudta letagadni, annyira ott volt az élmény, ott volt az átélés, ott volt a megtapasztalása és hittek neki. Nem a csodák miatt, hanem egy megváltozott élet tanúság-

tétele miatt. Az asszony most már nem próbálta mentegezni magát, nem próbált semmit, csak egyszerűen hirdette azt, ami benne volt és ez a szívéből egészen a szájáig elért ez a belső bizonyság, az a belső víz.

Az asszony múltja nem lett eltörölve a történetből, de megváltozott a jelentése. Tehát eddig szégyen volt, elutasítás volt, elrejtett volt, seb volt, most pedig egy hiteles bizonyágtétel. Látunk szolgálókat, akiket nagyon szeretek és ettől is annyira hitelesek, hogy nem tagadják le a múltjukat. A múlt az a múlt, mit tudsz tenni a múltaddal? Semmit! Olyan a múltad, amilyen volt. Elvesztettek voltunk mindannyian. Mindannyian hatszáz sebből véreztünk, ki ott, ki amott, ki máshol, de éppen ehhez képest tudjuk lemérni a változást. Ennek a nőnek az élete is, a romlott múltja pontosan azért tudott bizonyágtétellé lenni, mert mindenki ismerte. Ilyen volt és most ilyen lett, de nézzétek meg Mária Magdalénát, amikor Jézusra öntötte az olajat, vagy a lábát mosogatta, vagy a hajával törölgette a lábát. Mit csinált a farizeus? Megítélte és azt mondta, ha próféta lenne Jézus, tudná, ki ez az asszony. Jézus próféta is volt, meg Megváltó is, meg Krisztus is és tudta jól, ki ez az asszony. Volt is egy-két szava a farizeushoz, hogy idejöttem, te még vizet sem adtál, semmit, ez meg itt a könnyeivel öntözi a lábamat, meg a hajával törölgeti. Jézus mennyivel másképp áll a dolgokhoz néha, mint mi azt gondoljuk.

Azt mondja a samáriai asszony, hogy megmondott nekem mindent. Nem azt mondja, hogy jobb lettem, nem azt mondja, hogy megérdemlem, hanem valaki ismeri az én életemet és mégis beszél velem. Tehát vannak emberek, akik nem beszélnek veled, de Jézus beszél veled, Jézus szóba áll veled. Valamilyen hibád miatt nem beszélnek veled, nagy szentnek tartják magukat és még úgy is gondolják, hogy igazuk van. Sok minden van ebben a történetben. A személyes találkozás közösségi áldássá válik.

János 4,40.

40. Amint azért odamentek hozzá a samaritanusok, kérték Őt, hogy maradjon náluk; és ott maradt két napig.

Egy ember engedelmessége, egy város érdeklődése ott van benne, egy közösség találkozását tette lehetővé Jézussal. Tehát egy fontos üzenet megint csak az év végén az, hogy rendben van, hogy Isten helyreállított bennünket. Ábrahámnak mit mondott az Úr? Megáldalak téged és áldássá teszek. Tehát nem állt meg itt Isten. Itt ugyanezt látjuk, hogy Isten nem csak téged akar helyreállítani, hanem másokat is el akar érni rajtad keresztül. A hit elmélyülése is megtörtént, a samáriaiak fejlődése egy gyönyörű ívet rajzol ki, itt a 4,42-ben olvassuk.

János 4,42.

42. És azt mondják vala az asszonynak, hogy: Nem a te beszédedért hiszünk immár: mert magunk hallottuk, és tudjuk, hogy bizonynal Ő a világ üdvözítője, a Krisztus.

A forrás nem magára mutat, hanem Jézusra. A bizonyágtétel mindig Jézusra mutat. Nagyon nehéz szívvel hallgatom, amikor valaki bizonyágtételként a saját hitéről tesz bizonyágot, nem Jézusról. Mindegy mi történik, minden jó dolog, ami történt velünk, az Jézus miatt van. Hálát adunk Istennek!

Tegnap egy hölgy jött előre, műtétre kellett volna mennie, nem mozgott az ujjá. Jézusnak egyetlen érintése volt csak és tökéletes lett – először voltak nálunk. A férjének a dereka gyógyult meg. Úgyhogy hálát adunk Istennek! Itt sokan vagytok, akik bizonyágot tehetnétek Jézusról. Nem azért, mert olyan szent életet élt, nem azért, mert annyira jó volt, hanem azért, mert Jézus annyira jó. Hálát adunk ezért Neki!

Az élő víz végső célja nem emberfüggő hit. Nem majd, ha valaki imádkozik értünk, akkor meggyógyulunk. Ilyet is hallottam és lehetne folytatni ezeket a félrecsúszott gondolatokat. Nem másodkézből kapott meggyőződés, hanem egy személyes találkozás Krisztussal. Tehát nyugodtan mondd el a saját bizonyágtételedet másoknak, mert az a tiéd! Hogyan találkoztál Jézussal, te melyik képes kútnál találkoztál Jézussal? Téged is Isten megtalált egy élethelyzetben. Nem tudom, hogy ez egy jó élethelyzet volt, vagy rossz, teljesen mindegy. Látjuk mind a két esetet, látjuk Nikodémust, aki azt hitte, hogy minden rendben van, aztán Jézus elmondta, hogy mégsem, mert sem a múlt nincs rendben, sem a jelen, majd akkor lesz rendben, amikor újjászületsz. Amíg ez nem történik meg, addig nincsenek rendben a dolgok Jézussal.

Sokszor azt gondoljuk, hogy kevesek vagyunk. Nem vagyok elég, túl sok a múlt. És akkor mi van? Van múlt, vagy kevés, vagy sok, senki nem tagadja és nem is kell tagadni, hanem egy megváltozott élet elég ahhoz, hogy Isten elindítson valamit. Tehát ehhez nem tökéletes múlt kell, nem kifogástalan jelen, hanem az élő víz. Lehet találni a múltban is és a jelenben is kifogásolni valókat bárkinek az életében. Ezzel nem fölmenteni akarok senkit, hogy akkor éljen istentelen életet, meg ne az Ige szerint és ne a Szent Szellem vezetése szerint éljen, hanem éppen arra szeretnék rámutatni, hogy a belső forrás szerint, a belső víz szerint kövessük a Szent Szellemet.

Itt most már megvan a teljes íve ennek a történetnek. Itt az elveszett múltból találkozás Jézussal, megvan a belső forrás, elengedett régi eszközök, túlcsoordult élet és a közösségi áldás. Ez mind benne van ebben az üzenetben. Egyetlen kérdés, hogy most mit kezdjünk ezzel? Hálaadás a múltért a reménység forrása miatt! Ha visszanezünk arra, ami mögöttünk van, akkor tekintünk arra, ami előttünk áll! A János evangélium 4. fejezete megtanít bennünket arra, hogy nem az évszám a döntő, hanem az, hogy mi van bennünk. Azt, hogy bennünk van az élő kút, bennünk van az élő forrás, nem kell kívülről merítenünk, mert az igazi forrás bennünk van. A samáriai történet nem egy szép befejezéssel zárul, hanem egy új kezdet valóságával, hogy igen, lehetséges az újrakezés, mindegy, ki milyen mélyről indul. A hálaadás azért, hogy Jézus ismerte a múltunkat és mégis megszólított bennünket. Nem szégyellt bennünket, mindannyiunkat megszólított.

Ez a történet nem azzal kezdődött, hogy az asszony megváltozott, hanem azzal, hogy Jézus megszólította. Ha ismernéd az Isten ajándékát, amit a 4,10-ben olvastunk. Nem azért adunk hálát, mert talán minden jól sikerült, hanem azért, mert Isten nem fordult el tőlünk akkor sem, amikor mi elrontottuk. Ezért is mindannyian hálát adhatunk, kivétel nélkül. Hálát adhatunk a találkozásokért, a samáriaikért, akikkel együtt dolgozol a munkahelyeden. Ugye vannak ott samáriaiak? Persze, hogy vannak. Vagy esetleg a szomszédodban is lehet, hogy élnek, a környezetekben, sőt, lehet, még a gyülekezetekben is van olyan, akit te samáriainak tartasz.

Adjunk hálát néha még a nehéz utakért is, mert az lehet, hogy ott pillanatnyilag nehézség volt, de egy megváltozott életnek volt a kezdete. Isten sokszor éppen ott és akkor készítette elő az új életet és az új változást. Hányszor volt, hogy amikor a legrosszabbnak tűntek a dolgok, onnan jött elő egy új kezdet, egy új élet, egy új reménység? Tehát fontos az elengedés, hogy a vödört ne vidd magaddal az új évbe, azokat a külső régi kapaszkodókat!

Ahogy az asszony otthagya a múltját, a múlt szimbólumát, ezeket nekünk is le kell vetni, ott kell hagyni a régi mintákat, önmegmentő megoldásokat, belső terheket, szégyent. Jézus, amikor a keresztre ment, akkor hordozta a szégyenünket is. Tehát a korszak nem bűn volt, nem azért hagyta ott, mert az volt a bűn, hanem azért, mert egy olyan régi eszköz volt, ami már feleslegessé vált. A reménység nem a külső körülményekben van, hanem az emberben. Nem a tervek tökéletességében van, hanem a forrás bennünk van. Az a forrás, ami bennünk van, az nem apad el, akkor sem, amikor az út fárasztó, akkor is velünk jön, akkor is, ha a jövő bizonytalan, ha nem látjuk tisztán a következő lépést. A forrás akkor is bennünk van. Ez az az élő víz, amit Jézus felkínált annak a samáriai asszonynak. Az élő víz nem azért adatott, hogy megálljon bennünk – ezt Jézus máshogy is megfogalmazza, hogy hirdessétek az Evangéliumot minden teremtnak –, hanem azért, hogy ez a forrás túlcsoorduljon, hogy még többen higgyenek Jézusban.

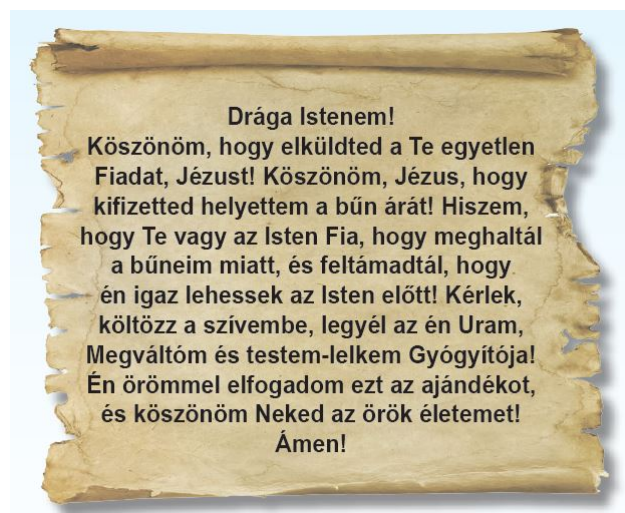
Az új év elsősorban nem új célokat kér tőlünk, hanem egy hiteles életet. Nyilván legyenek céljaid, legyenek jó céljaid, de ezekben a célokban legyenek benne Isten tervei. Igenis, hogy legyenek céljaink, legyenek terveink, Isten is terv szerint dolgozott, de a tanácsadó, a forrás bennünk van a sikerhez, az pedig az a túlcsoorduló víz.

Az év végén nem az a kérdés, hogy mit hoz a jövő, mert azt nem tudjuk. Ebben az évben is sok minden történt, sok minden változás, sok minden jó dolog, amiért hálát adunk, sok kihívás, sok minden olyan, ami még majd csak jövőre fog megoldódni. Lehet, hogy ilyenek vannak az életben, de a kérdés mindig az, hogy kiből fakad az életünk? Ki a mi forrásunk? Nem szabad, hogy a múlt egy béklyó, egy bilincs, egy lánc legyen az életeden, ami visszatart attól, hogy elvedd mindazt a jót, amit Isten készít a számodra! A jelen ne a kiszáradás, a jövő pedig ne a félelem legyen!

Hiszem, hogy ez a mai üzenet szólt hozzátok, megszólított benneteket, reménységet ad, egy új látást ad nekünk. Jézus nem a tökéletes múltat keresi, hanem a nyitott szíveket. Ő nem kerüli ki az életünk samáriáit, nem fél a történetünktől, hanem találkozni akar velünk ott és akkor és ahol éppen vagyunk, akár még hitetlenként voltunk, vagy akár hívőként vagyunk. Megmutatta nekünk, hogy a múlt nem a végállomás, hanem a kiindulópont lehet egy új élethez, egy új kezdethez. Tehát Jézus élő vizet kínál, nem ideglenes megoldást, hanem bennünk fakadó kiapadhatatlan forrást. Ezért tudunk hálát adni azért, ami mögöttünk van és reménységgel nézünk előre a jövőbe, mert nem üres kézzel lépünk át az új évbe, hiszen a forrás bennünk van és ami belőle fakad, az nem csak minket tart életben, hanem mások felé is tovább árad.

Zárásul egy utolsó mondat, hogy az új évbe nem üres kézzel lépünk, hanem egy bennünk fakadó forrással, amely nem apad el, amely maga Jézus ígérete. Ámen!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

ELÉRHETŐSÉGEINK

Postacím: 1203 Budapest, Török Flóris u. 70.

Titkárság: +36 (70) 428-4144

E-mail: titkarsag.ksze@gmail.com (Kántor Ibolya)

Honlap: www.ksze.org

Könyvrendelés a titkárság elérhetőségein.

Újság szerkesztőség: oromhirado@gmail.com